

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/165/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515204660
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8515204660.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členiek senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanému: B. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX, v konaní o zaplatenie 2 343,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 27. 04. 2016, č. k. 7C/375/2015-107 takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje sa rozsudok a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že zmluva o úvere neobsahovala podstatné náležitosti tak, ako to vyžadoval v tom čase účinný zákon o spotrebiteľských úveroch, a to úrokovú sadzbu, a preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd mal za preukázané, že žalovaný vyčerpal úver vo výške 1 133,79 Eur, pričom uhradil sumu 760 Eur. Žalovaný by tak mal uhradiť rozdiel týchto súm, ale súd dospel k záveru, že uplatnený nárok je premlčaný. Hoci žalobca nepredložil žiaden doklad o tom, že pôvodný žalobca zosplatnil celý dlh, v máji 2012 žalovaný poslednýkrát čerpal úver a v máji 2012 žalovaný aj poslednýkrát zaplatil splátku úveru. Z toho vyplýva, že žalovaný si prestal plniť svoju povinnosť platiť mesačne splátky dlhu, následne stratil možnosť ďalej čerpať úver. Keďže žalobca postúpil pohľadávku k vymáhaniu je nepochybné, že v dobe postúpenia bol už dlh zosplatnený. Žaloba bola podaná na súde 01. 10. 2015, teda po viac ako 3 rokoch (od mája 2012), kedy žalovaný prestal dlh splácať, resp. odkedy musel byť úver zosplatnený, keďže poslednýkrát (25. 09. 2012) bol vyúčtovaný poplatok - náklady vymáhania do vyhlásenia okamžitej splatnosti. Z dôvodu, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný, súd žalobu zamietol.

3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Nesúhlasí s právnym posúdením danej veci a s vyhodnotením otázky premlčania, lebo pre posúdenie plynutia premlčacej doby súd vychádzal z nepreukázaných údajov, resp. z dátumu poslednej neuhradenej splátky. Žalobca má za to, že súd posúdil ukončenie zmluvy nesprávne, vychádzal z nepreukázaných tvrdení, resp. odvodzoval začiatok plynutia premlčacej doby od skutočností, s ktorými nie je možné spájať ukončenie zmluvy, prípadne vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Žalobca nemôže súhlasiť s uvedeným záverom aj z dôvodu, že v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok bol oznámený dátum zosplatnenia dňom 30. 09. 2012. Navyac právny predchodca žalobcu listom zo dňa 03. 10. 2012 vyzval žalovaného k úhrade dlžnej sumy do 10 dní od jej doručenia. Žalovaný predmetnú upomienku prevzal 08. 10. 2012, teda poskytnutá lehota uplynula dňom 18. 10. 2012. Až dňom nasledujúcim, t. j. 19. 10. 2012 došlo k splatnosti celej

dĺžnej sumy, a preto od tohto dátumu je potrebné posudzovať začiatok plynutia premlčacej doby (19. 10. 2012). Keďže žalobný návrh bol na súde podaný 01. 10. 2015, premlčacia doba uplatneného nároku neuplynula. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP., vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP. a contrario) a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky ani pre potvrdenie, ani pre zmenu rozhodnutia.

7. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

8. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 220 ods. 2 CSP., pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a na námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia. Právo strany a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv strany na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP, porovnaj napr. rozsudok *Garciaruz v Španielsko* z 21.1.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.5.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.2.1998).

9. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

10. Riadne a presvedčivo vyargumentované odôvodnenie súdneho rozhodnutia je logicky jedna z nevyhnutných podmienok preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti rozhodnutia súdu, pričom súd je povinný jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 CSP) a v neposlednom rade odôvodnenie musí nevyhnutne zodpovedať výroku rozsudku. Nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia je porušením práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie, lebo sa mu tým odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu.

11. S poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že súd prvej inštancie sa náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia dôsledne neriadil. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žaloba bola zamietnutá

z dôvodu premlčania, pričom súd prvej inštanície pri posúdení plynutia premlčacej doby vychádzal z nepreukázaných údajov, resp. začiatok plynutia premlčacej doby odvodzoval od skutočností, s ktorými nie je možné spájať vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

12. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že mimoriadna splatnosť úveru nastáva v prípade, ak dlžník jednostranne porušil podmienky, za ktorých mu bol poskytnutý úver. V takomto prípade je dlžník povinný veriteľovi splatiť úver v termíne stanovenom veriteľom v celej výške. Podmienky vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru sú stanovené v zmluve o poskytnutí úveru a v obchodných podmienkach. Najčastejším dôvodom na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je omeškanie so splácaním splátok úveru alebo neschopnosť úver splácať. Zmyslom a dôsledkom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti (zosplatnenia úveru) je to, že splátky, ktoré boli pôvodne dohodnuté s konkrétnou splatnosťou v budúcnosti sa v dôsledku tohto inštitútu stanú splatnými už skôr. Vyhlásením mimoriadnej splatnosti začína plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky pre splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala. Ustálenie či došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu, má relevanciu vo vzťahu k začiatku plynutia premlčacej doby. Súd prvej inštanície nesprávne ustálil, ak odvodzoval začiatok plynutia premlčacej doby, od mája 2012, kedy žalovaný poslednýkrát zaplatil splátku úveru, resp. od septembra 2012, kedy bol poslednýkrát vyúčtovaný poplatok (25. 09. 2012). Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k zamietnutiu nároku žalobcu absentuje konkretizácia dôvodov, pre ktoré súd prvej inštanície považoval nárok žalobcu za premlčaný.

13. So zreteľom na vyššie uvedené, odvolací súd v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštanície na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Úlohou súdu prvej inštanície bude dôsledne a v súlade s ust. § 191 CSP vyhodnotiť všetky dôkazy, ktoré boli predložené žalobcom na preukázanie jeho tvrdení, následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V ďalšom konaní rozhodne súd prvej inštanície aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštanícii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).